

СПРАВА «МІНАЄВ ТА КОРЖ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF MINAYEV AND KORZH v. UKRAINE)

(заяви № 82724/17 та № 40291/18)

Стислий виклад рішення від 16 грудня 2021 року

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 3 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на відсутність відповідних і достатніх підстав для тримання їх під вартою. Один із заявників також висував інші скарги за Конвенцією.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд повторив, що відповідно до його усталеної практики за пунктом 3 статті 5 Конвенції існування обґрунтованої підозри, що ув'язнений вчинив злочин, є обов'язковою умовою для законності тривалого тримання під вартою. Однак, зі спливом деякого часу органи судової влади повинні навести підстави, які б виправдовували продовження позбавлення свободи. Такі підстави мають бути «відповідними» та «достатніми», а компетентні національні органи влади повинні демонструвати «особливу ретельність» під час здійснення провадження.

Також Європейський суд нагадав, що органи влади повинні переконливо обґрунтувати будь-який період тримання під вартою, яким би коротким він не був, та зобов'язані розглянути альтернативні засоби забезпечення присутності особи у судовому засіданні. Посилаючись на свою попередню практику Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі національними судами не було надано обґрунтованих та достатніх підстав тримання заявника під вартою під час досудового розслідування, та констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

Щодо скарги за пунктом 4 статті 5 Конвенції Європейський суд дійшов висновку, що ця скарга є прийнятною, але немає необхідності розглядати її окремо.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення пункту 3 статті 5 Конвенції у зв'язку з відсутністю відповідних і достатніх підстав для тримання під вартою;

4. *Вирішує*, що немає необхідності розглядати скаргу за пунктом 4 статті 5 Конвенції у заяві № 82724/17;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику у заяві № 40291/18 суму, зазначену в таблиці у додатку; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».